

UZASADNIENIE

Powódka (...) Niestandaryzowany Sekuratyzyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. wystąpiła w dniu 22 grudnia 2017r. do Sądu Okręgowego w Łodzi z pozwem przeciwko K. S..

Wnosiła o wydanie nakazu w postępowaniu upominawczym nakazującego pozwanej zapłatę na jego rzecz kwoty 92 867,74 zł z odsetkami umownymi.

Sąd wydał wnioskowany nakaz zapłaty w dniu 11 stycznia 2018r. sygn. akt II Nc 537/17.

Pozwana wniosła w ustawowym terminie sprzeciw od nakazu zapłaty.

Sąd przyjął sprzeciw i wyznaczył rozprawę.

Powódka nie zmieniła stanowiska. Pozwana wniosła o oddalenie powództwa.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana K. S. i (...) Bank (...) S.A. zawarli 9 czerwca 2009r. umowę bankową kredytu numer (...).

W dniu 28 września 2011r. powódka nabyła od (...) S.A. z siedzibą w W. wierzytelność wobec pozwanej K. S. z saldem zadłużenia 92 867,14, na którą składała się należność główna 65 523,93 zł i odsetki 27 343,81 zł.

Pozwana nie dokonała spłaty mimo wezwań.

Pozwana została zawiadomiona przez wierzyciela pierwotnego o przelewie wierzytelności na rzecz powodowego Funduszu.

W dniu 12 maja 2012r. w W. strony niniejszego procesu zawarły ugodę na mocy, której pozwana zobowiązała się do spłaty na rzecz powoda należności w kwocie 93 464,24 zł w 120 ratach, każda z nich w okresach comiesięcznych.

Z uwagi na brak spłaty 3 pełnych rat w ugodzonych terminach powódka wypowiedziała ugodę.

Pozwana wykonując ugodę dokonała spłaty kwoty 2200 zł. Strony zmodyfikowały ugodę porozumieniem zawartym 20 czerwca 2013r.

Powyższych ustaleń Sąd dokonał w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w postaci dokumentów załączonych do akt w postaci:

wyciągu z ksiąg rachunkowych k-9

umowy sprzedaży wierzytelności k-10-16

wyciągu z elektronicznego załącznika do umowy cesji k-17

wezwania k-18

umowy kredytu k-60->70

wniosku o kredyt k-71,72,73

wyciągu z ksiąg bankowych k-74

zawiadomienia k-75

ugody k-76-80

porozumienia do ugody k-82,83,84

wypowiedzenia ugody k-86

zeznań pozwanej K. S. k-51, nagranie k-52 00.02 54

Dowodom z dokumentów Sąd dał wiarę ponieważ nie budzą one wątpliwości co do okoliczności w nich zawartych.

Zeznania pozwanej Sąd uznał za niewiarygodne. Są one sprzeczne z zebranymi dowodami z dokumentów, z których wynika fakt zawarcia umowy i później ugody, o czym świadczą niekwestionowane podpisy pozwanej na tych dokumentach, a także fakt wykonywania zawartej ugody, dokonania wpłat w kwocie 2200 zł.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Powództwo jest uzasadnione. Pozwana zawarła umowę kredytową z wierzycielem pierwotnym (...) Bank (...) S.A. Bank sprzedał wierzytelność powodowemu funduszowi.

Strony niniejszego procesu zawarły bezpośrednio ze sobą ugodę i porozumienie w sprawie ugody.

W wykonaniu tej ugody pozwana dokonała wpłat w wysokości 2200zł.

Podpisała oba dokumenty, w których wyraziła zgodę także na wysokość zadłużenia, osobę nowego wierzyciela, liczbę i wysokość rat.

Sąd nie podzielił przekonania pozwanej, która wносиła o oddalenie powództwa podnosząc dwa zarzuty. Pierwszy, przedawnienia i drugi, dopuszczenia, jak podano, dowodów bez wniosku strony.

Co do zarzutu przedawnienia to pozwana podnosi ten zarzut wskazując na 3-letni okres przedawnienia, zarówno w stosunku do pierwotnej umowy kredytu, której zawarciu zaprzecza oraz umowie ugody, wskazując na daty zawarcia tych umów. Sąd oparł wyrok na ustaleniach ugody i porozumienia zawartego między stronami procesu.

W ocenie Sądu istotnym jest tu początek biegu przedawnienia, który zgodnie z art. 120 k.c. biegnie od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne.

W tej sprawie istotnym jest fakt zawarcia ugody i porozumienia w sprawie ugody, a w tych dokumentach roszczenia stają się wymagalne we wskazanych datach, a więc aż do roku 2022, z datą wypowiedzenia ugody, tu otrzymania pisma z tym wypowiedzeniem.

Pozwana podnosiła również drugi zarzut, niedozwolonej jej zdaniem inicjatywy dowodowej Sądu.

Ocena Sądu jest odmienna, dowody załączone na wezwanie Sądu przez powódkę były już wskazane w pozwie, w szczególności powódka powołała się na zawartą ugodę wskazując jej datę, także na postanowienia umowne w niej zawarte.

Zdaniem Sądu, w sytuacji gdy w sprzecznie pozwana zaprzeczyła zarówno zawarciu umowy kredytu jak i umowy ugody z powódką, zasadnym było zażądanie tych dokumentów. Tu należy przywołać art. 232 zd.2 k.p.c. Sąd może dopuścić dowód niewskazany przez stronę, a w tej sprawie był to dowód wskazany i opisany już w pozwie, co tym bardziej uzasadnia decyzję Sądu.

Sąd nie może podjąć decyzji bez zażądania wskazanych i opisanych przez stronę dokumentów w sytuacji gdy strona przeciwna w ogóle neguje istnienie takich dokumentów.

W tej sprawie z załączonych dokumentów wynika, iż pozwana wiedziała o zobowiązaniu, znała osobę nowego wierzyciela, wysokość zobowiązania, godząc się na podpisanie ugody, w której zobowiązała się spłacić należność w 120 miesięcznych ratach i podejmując te spłaty, faktycznie przecież uznawała ten dług.

Z tych względów Sąd orzekł jak w wyroku na zasadzie art. 917 k.c. i art. 353 § 1 k.c.

Sąd nie obciążył pozwanej zwrotem kosztów procesu na rzecz powódki i zasądził od Skarbu Państwa wynagrodzenie jej pełnomocnika z urzędu na zasadzie art. 102 k.p.c. biorąc pod uwagę trudną sytuację materialną pozwanej, która uzasadniła też przyznanie jej pełnomocnika z urzędu.